

Slova na rozloučenou s Dr. Jiřím Šimkem

Druhé víkendové setkání lékařů psychosomatiků pod názvem „Symptom jako cesta“ začátkem října v Přešticích nepoctí svou záštitou a novou knihu o psychosomatice zahrnující práce z celé šíře české psychosomatiky nezrediguje.

7. července jsme ještě probírali na Psychosomatické klinice se svými pacienty jejich roční spoluúčast ve frakcionovaném stacionáři (v posledním ze tří, které na Psychosomatické klinice od roku 2022 vedl).

Už nenajdu v mobilu poslední zavolání... (Takže tímto zjišťuji, že hovory mizí po deseti dnech.)

Shodli jsme se, ti, kdo jsme ho v poslední prázdninové dny, po telefonu slyšeli, že nás potěšila radost a živost jeho hlasu, ač povídání o posledním měsíci bylo smutné.

Slyším ho. V kruhu mezi mnohým psychoanalytickým mlčením. Ten tón plný zvědavosti a zájmu. Věcný, přímý, nadechlý lehkostí a humorem. A odbornou i lidskou moudrostí.

Vím, že chtěl psát odbornou i osobní reflexi svého psychosomaticko-spirituálního prožívání nemoci. Ale zároveň kroutil hlavou, že psát si deník není jeho styl. Tak nic.

Vážený pane doktore..., by začínaly mé před létem slíbené odpovědi na epištoly – dopisy z darované útlé knížky „Vážený pane profesore...“ Tak nic. Nic a všechno.

Děkuji. Za ty tři roky pátečních podvečerů, drobné hovory, za vedlejší židli v kruhu, cesty do stejné čtvrti. Panejo, a Vy jste pak ještě mířil do těch Vašich Jižních Čech! Letos v létě naposled.

Radka Josková